

ปัญหาในชั้นสอบสวนพระราชบัญญัติการไต่เกลี้ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562¹

อัมภวูธ สวนมัลย์²

จากการศึกษาปัญหาในชั้นสอบสวนตามพระราชบัญญัติการไต่เกลี้ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 เนื่องจากได้ทำการศึกษาถึงประวัติ ความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีทางกฎหมายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นของประเทศไทยหรือในต่างประเทศ โดยกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยนั้น (Mainstream Criminal Justice System) หรือ Normal Course เป็นกระบวนการยุติธรรมในการดำเนินคดีอาญาโดยปกติ จะมีวัตถุประสงค์หลักคือการมุ่งเน้นที่จะหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามที่กฎหมายกำหนดโทษไว้สำหรับความผิดนั้น โดยหากมองในเชิงการบริหารงานยุติธรรมทางอาญา แบ่งออกเป็นดังนี้ 1) ปัจจัยเหตุอาชญากรรม 2) กระบวนการกระทำความผิด (ตำรวจ, อัยการ, ศาล, ราชทัณฑ์, กลุ่มประพฤติ) 3) ผลผลิต คือ อาชญากรรมลดลงเพราะผู้กระทำความผิดถูกดำเนินตามกระบวนการยุติธรรม 4) ผลสุดท้าย ที่ทำให้สังคมเกิดความสงบเรียบร้อยและอำนวยความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม ต้องกล่าวก่อนว่า ในปัจจุบันการกระทำความผิดทางอาญานั้น สามารถเกิดขึ้นได้ง่ายเนื่องจากประเทศไทยมีกฎหมายซึ่งมีโทษทางอาญาอยู่มากมายนอกจากประมวลกฎหมายอาญา จนอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายของประเทศเรานั้นเป็นกฎหมายอาญามากจนเกินไป จึงได้มีกระบวนการยุติธรรมทางเลือกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น (กระบวนการยุติธรรมเส้นทางกระแสรอง) หรือเรียกว่าเป็นเส้นทางเบี่ยงผู้กระทำความผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (Diversion) ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเบี่ยงออกในชั้นก่อนฟ้องคดี ชั้นพิจารณาของศาลหรือชั้นของการบังคับโทษ อย่างเช่น พระราชบัญญัติการไต่เกลี้ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 หรือ การรอลงโทษ/รอกำหนดโทษ ปลดปล่อยโดยกำหนดเงื่อนไขคุมประพฤติ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หรือจะเป็นมาตรการเบี่ยงหรือหันเหคดีในชั้นหลังคำพิพากษา เช่น การพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษจำคุก การพระราชทานอภัยโทษ เป็นต้น เพื่อที่จะเป็นเครื่องมือช่วยให้รัฐนั้นจัดการงานระบบยุติธรรมได้ดียิ่งขึ้น โดยกระบวนการยุติธรรมกระแสรองนี้ จะบูรณาการไปกับหลักอาชญาวิทยา และพัฒนาวิทยาเข้าร่วมด้วย เป็นการหาสาเหตุของการกระทำความผิดว่าสาเหตุหลักๆเกิดจากอะไรโดยเป็นเครื่องมือช่วยให้รัฐสามารถจัดสรรงบประมาณได้อย่างคุ้มค่า หรือเป็นการลดปริมาณนักโทษเข้าสู่ระบบงานยุติธรรมทางอาญา เป็นการคัดเลือกผู้กระทำความผิดเฉพาะที่เป็นภัยอันตรายต่อสังคมที่สมควรจะถูกจำคุกเพื่อความปลอดภัยของคนในสังคม ลดการถูกตีตราจากการถูกจำคุก และหัวใจหลักสำคัญของการเบี่ยงหรือหันเหคดีนั้น คือ การให้โอกาสผู้กระทำความผิดกลับตัวเป็นคนดี และรู้จักรับผิดชอบในสิ่งที่ตนได้กระทำความผิดเอาไว้ เช่น ไม่ว่าจะเป็นการชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหาย หรือ การทำงานบริการสังคม เป็นต้น แต่

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาในชั้นสอบสวนพระราชบัญญัติการไต่เกลี้ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริและคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศิริ บัวสรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ทั้งนี้การที่รัฐจะใช้กระบวนการยุติธรรมทางเลือกนั้นควรจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบเนื่องจากอาจเป็นช่องว่างให้ผู้กระทำความผิดทำการพอกตัวหรือหลุดพ้นจากระบบยุติธรรมทางอาญาไปได้ สุดท้ายสังคมก็จะไม่สงบสุข คู่กรณีอาจจะมีการบังคับกันเองโดยไม่ผ่านกระบวนการยุติธรรม และรัฐต้องพิจารณาให้ดีกว่าความผิดในฐานนี้นั้นสามารถใช้กระบวนการยุติธรรมกระแสรองได้หรือไม่

เมื่อพิจารณาในเบื้องต้นแล้วในปัจจุบันหน่วยงานแรกของกระบวนการยุติธรรมของไทยเรานั้นคือ ตำรวจ (เรียกว่าต้นธารของกระบวนการยุติธรรม) โดยตำรวจมีอำนาจและหน้าที่ให้การสืบสวนและสอบสวนคดีอาญา และส่งสำนวนว่าเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องให้พนักงานอัยการ และมีหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม ให้ประชาชนปลอดภัยในสังคม รัฐจึงมีเครื่องมือให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในทางอาญา คือพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 เพื่อช่วยลดปริมาณคดีเข้าสู่ศาลและลดการนำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดโดยไม่จำเป็น เป็นไปตามกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ (Restorative Justice) หรือ R.J. โดยในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เน้นถึงความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิด และการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนและกระบวนการกลับมาคืนดีมีความสัมพันธ์ใหม่ที่ดีของผู้กระทำความผิดและคนในชุมชน

เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไป และเป็นกรณีที่มีผู้เสียหายมาร้องทุกข์และเจ้าพนักงานตำรวจไม่สามารถไกล่เกลี่ยคดีได้เนื่องจากไม่มีกฎหมายให้อำนาจเอาไว้ ตำรวจจึงทำได้เพียงส่งสำนวนการสอบสวนให้แก่พนักงานอัยการซึ่งเป็นยุ่งยากและล่าช้า ทำให้ไม่เกิดความยุติธรรมอย่างแท้จริงรัฐจึงมีเครื่องมือในการจัดการระบบงานยุติธรรมออกมาช่วยเจ้าพนักงานตำรวจแต่ก็ต้องต้องพิจารณาคดีว่า คดีประเภทดังกล่าวนี้ควรได้รับการไกล่เกลี่ยหรือไม่ หรือบุคคลผู้ไกล่เกลี่ยตามพระราชบัญญัตินี้ สามารถแก้ปัญหาแก่คู่กรณีได้หรือไม่ เพื่อบรรลุตามเหตุผลของการตราพระราชบัญญัตินี้ หรือควรมีเรื่องใดเพิ่มเติมเพื่อให้พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทนี้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาปัญหาในชั้นสอบสวนพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 นั้นยังควรแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับปัจจุบันมากขึ้น โดยมีปัญหาอยู่ด้วยกันหลายประการโดยสรุป มีดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาคุณสมบัติของผู้ไกล่เกลี่ยตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ตามมาตรา 10 บัญญัติว่า ผู้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ไกล่เกลี่ยต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ ก. คุณสมบัติ (1) ผ่านการอบรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามหลักสูตรที่คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติรับรอง (2) เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่การไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ข. ลักษณะต้องห้าม (1) เคยรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (2) เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ (3) เคยถูกเพิกถอนการเป็นผู้ไกล่เกลี่ยตามพระราชบัญญัตินี้ และยังไม่พ้นห้าปี นับถึงวันยื่นคำขอรับรองการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ไกล่เกลี่ย และหากพิจารณาจากคำนิยามของคำว่า “ผู้

“ไกล่เกลี่ย” ตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 หมายความว่าบุคคลซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนและได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทจะเห็นได้ว่า ความหมายดังกล่าวนี้มีการกำหนดหลักเกณฑ์น้อยจนเกินไป

และประเด็นปัญหาที่สองในเรื่องของการแจ้งสิทธิของเจ้าพนักงานสอบสวนให้แก่คู่กรณีตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ตามมาตรา 43 ได้บัญญัติว่า คดีที่อาจไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญาได้ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้คู่กรณีทราบในโอกาสแรกว่ามีสิทธิยื่นคำร้องขอไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญา สำหรับประเทศไทยได้มีการรับรองและยกระดับการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญาให้สอดคล้องกับปฏิญญาว่าด้วยหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรมและการใช้อำนาจไม่ถูกต้องในทั้ง 4 ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องสิทธิในการดำเนินคดีอาญาของผู้เสียหายและสิทธิที่จะได้รับการชดเชยเยียวยาความเสียหายที่ผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดทางอาญาในฐานะนั้นๆ ดังนี้ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม หรือจะเป็นในเรื่องของการจะได้รับการชดเชยความเสียหายจากผู้กระทำความผิด (Restitution) ไม่ว่าจะเป็นการได้รับชดเชยความเสียหายเป็นเงินหรือมีใช้ตัวเงิน หรือในเรื่องของการจะได้รับการชดเชยความเสียหายโดยรัฐ เนื่องจากหากมีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้นรัฐย่อมบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ในการคุ้มครองประชาชนทุกคนให้ได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รัฐจึงมีหน้าที่ในการแก้ไขเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้น หรือมีสิทธิได้รับการให้บริการความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายในคดีอาญา เช่นนี้ในประเทศไทยสิทธิของผู้เสียหายในประเทศไทยนั้นค่อนข้างสูงมาก จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมให้เจ้าพนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิต่างๆ ที่ผู้เสียหายควรจะได้รับเพิ่มเติมมากขึ้น

และประเด็นปัญหาที่สามในเรื่องของการยุติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญาในชั้นสอบสวนตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 มาตรา 66 วรรคสองบัญญัติว่า ในกรณีที่มิมีผู้เสียหายหลายคน หากผู้เสียหายคนหนึ่งคนใดไม่สามารถทำข้อตกลงกับผู้ต้องหาได้ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องของผู้เสียหายดังกล่าวย่อมไม่ระงับ เนื่องจากได้มีแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาแบ่งออกเป็น 2 แนวทำให้การบังคับใช้กฎหมายในทางปฏิบัติมีความไม่ชัดเจนหรือคลุมเครือ

และประเด็นปัญหาที่สี่ประเภทของคดีอาญาที่เข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชั้นสอบสวนตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 โดยแบ่งออกเป็นสองประการ

ประการแรก พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 มาตรา 41 (2) ได้กำหนด “คดีความผิดลหุโทษตามมาตรา 390 มาตรา 391 มาตรา 392 มาตรา 393 มาตรา 394 มาตรา 395 มาตรา 397 แห่งประมวลกฎหมายอาญาและความผิดลหุโทษอื่นๆที่ไม่กระทบต่อส่วนรวมตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาสมควรแก้ไขให้ความผิดลหุโทษหรือความผิดที่มีโทษเท่ากับความผิดลหุโทษทุกฐานความผิดสามารถไกล่เกลี่ยได้

ประการสอง พระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ในมาตรา 41 (3) “ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสามปี” บัญชีท้ายพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ความผิดตามประมวล

กฎหมายอาญาดังนี้ (1) ความผิดฐานเข้าร่วมชุมนุมต่อสู้และมีผู้ถึงแก่ความตายจากการชุมนุมต่อสู้นั้นตามมาตรา 294 วรรคหนึ่ง (2) ความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามมาตรา 295 (3) ความผิดฐานทำร้ายร่างกายโดยมีเหตุฉกรรจ์ ตามมาตรา 296 (4) ความผิดฐานเข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้และมีผู้ได้รับอันตรายสาหัสจากการชุมนุมต่อสู้นั้นตามมาตรา 299 วรรคหนึ่ง (5) ความผิดฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ตามมาตรา 300 (6) ความผิดฐานลักทรัพย์ ตามมาตรา 334 สมควรเพิ่มความผิดอาญาฐานอื่นๆ ให้สามารถเข้าสู่กระบวนการไต่เถียงข้อพิพาทตามพระราชบัญญัติไต่เถียงข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ได้

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับปัญหาในชั้นสอบสวนพระราชบัญญัติการไต่เถียงข้อพิพาท พ.ศ. 2562 ข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาของคุณสมบัติของผู้ไต่เถียงตามพระราชบัญญัติการไต่เถียงข้อพิพาท พ.ศ.2562

ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 10 ก. คุณสมบัติ โดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

ก. คุณสมบัติ

(1) มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไป

(2) ผ่านการอบรมหลักสูตรการเป็นผู้ไต่เถียงข้อพิพาท และผู้ไต่เถียง จะทำการไต่เถียงในเรื่องใด ต้องเป็นผู้ที่เคยผ่านการอบรมในเรื่องนั้นตามหลักสูตรที่คณะกรรมการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วยการพัฒนาการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติรับรอง

(3) เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่การไต่เถียงข้อพิพาท

ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ไต่เถียงควรมีความรู้ในเรื่องที่ต้องไต่เถียงเพื่อให้ทางความรู้ ความเข้าใจแก่คู่พิพาทในเรื่องที่ตนกำลังมีข้อพิพาทนั้น ก่อนจะเลือกแนวทางการยุติข้อพิพาทที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง

2. ปัญหาการแจ้งสิทธิของพนักงานสอบสวนให้แก่คู่กรณีตามพระราชบัญญัติการไต่เถียงข้อพิพาท พ.ศ. 2562

ควรแก้ไขเพิ่มเติมโดยแก้ไขเพิ่มเติมว่า มาตรา 43 คดีที่อาจไต่เถียงข้อพิพาททางอาญาได้ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้คู่กรณีทราบในโอกาสแรกว่ามีสิทธิยื่นคำร้องขอไต่เถียงข้อพิพาททางอาญา และให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิต่างๆที่เป็นประโยชน์และเป็นทางเลือกให้แก่ผู้เสียหายด้วย

เช่นนี้แล้ว จะทำให้ผู้เสียหายสามารถไตร่ตรองว่าควรจะไปไต่เถียงข้อพิพาททางอาญาหรือไม่หรือไม่ไต่เถียงไปแล้วจะพบกับสิ่งตอบแทนที่ตนจะได้รับกลับคืนมาหรือไม่ และจะเป็นการได้รับความยินยอมในการไต่เถียงข้อพิพาทจากคู่กรณีได้อย่างแท้จริงตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการไต่เถียงข้อพิพาท พ.ศ. 2562

3. ปัญหาเกี่ยวกับการไต่เถียงข้อพิพาททางอาญา การยุติการไต่เถียงข้อพิพาททางอาญาในชั้นสอบสวนตามพระราชบัญญัติการไต่เถียงข้อพิพาท พ.ศ. 2562

ควรมีการแก้ไข ผลของการยุติการไต่เถียงข้อพิพาทตามมาตรา 66 ตามวรรคสอง เนื่องจากยังคงมีปัญหาในการบังคับใช้เนื่องจากยังมีคำพิพากษาของศาลฎีกาแบ่งออกเป็น 2 แนว โดยแก้ไขจากเดิม คือใน

กรณีที่มีผู้เสียหายหลายคน หากผู้เสียหายคนหนึ่งคนใด ไม่สามารถทำข้อตกลงกับผู้ต้องหาได้ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของผู้เสียหายดังกล่าวย่อมไม่ระงับ โดยแก้ไขเป็น

ในกรณีที่มีผู้เสียหายหลายคน หากผู้เสียหายคนหนึ่งคนใดระงับคดีอาญาอันเป็นผลมาจากการไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญาโดยสมัครใจ ไม่ตัดสิทธิการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายที่ไม่สามารถทำข้อตกลงการไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญากับผู้ต้องหา

เช่นนี้จะทำให้ปัญหาในทางปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมายนั้นหมดไปเพราะเนื่องจากแยกความประสงค์ของผู้เสียหายออกจากกันเนื่องจากเหตุผลของพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทให้ความสำคัญกับความยินยอมของผู้เสียหาย และเป็นไปตามแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาของไทยและไม่ขัดกับผลทางกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2)

4. ปัญหาประเภทของคดีอาญาที่เข้าสู่กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชั้นสอบสวนตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562

ประการแรก ควรมีการแก้ไข มาตรา 41 (2) ให้คดีซึ่งเป็นความผิดหุโทษสามารถไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญาได้ทุกคดี ไม่จำกัดฐานความผิดใดความผิดหนึ่งในความผิดหุโทษ และอีกทั้งยกเลิกข้อความในคําวาทที่บัญญัติว่า “ที่ไม่กระทบต่อส่วนรวมตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา” เพราะเป็นการให้ดุลพินิจแก่เจ้าพนักงานสอบสวนมากเกินไปพิจารณาความยินยอมของกลุ่มกรณีที่ต้องการที่จะไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางอาญา

ประการสอง ตามพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท พ.ศ. 2562 มาตรา 41 (3) ควรยกเลิกอัตราโทษจำคุกขั้นต่ำไม่เกินสามปี โดยบัญญัติว่าในความผิดอาญาแผ่นดิน และไปเพิ่มฐานความผิดบัญชีแนบท้ายพระราชบัญญัติการไกล่เกลี่ย ตัวอย่างเช่นเพิ่มฐานความผิดที่ผู้กระทำความผิดไม่มีเจตนาชั่วร้าย (โดยพิจารณาประเภทของความผิดทางอาญาในแง่ของกฎหมายมากขึ้น) เช่นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี ปรับไม่เกินสองแสนบาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 จะเป็นการลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาลได้อย่างแท้จริง และทำให้ผู้เสียหายได้รับค่าทดแทนรวดเร็วและอาจจะได้รับมากขึ้นจากการพิจารณาคดีของศาล

เอกสารอ้างอิง

คณิง ภาไชย ก, กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1 , 2548.

คณิต ฅ นคร ข. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2549

คณิต ฅ นคร ก,กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, 2549.

ภัทรวรรณ ทองใหญ่,ธีรนิติ์ เทพสุเมธานนท์. “มาตรการคุ้มครองสิทธิผู้เสียหายหรือเหยื่อ

อาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย:การจัดทำคำแถลง

เกี่ยวกับผลกระทบของอาชญากรรม” วารสารกฎหมาย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับ
ที่ 1(2565) ปีที่ 40